

Megyei halfogóverseny '80

— Majk

JÚNIUS 22., VASÁRNAP.

Ejjele esett — állapította meg a horgászmester, amikor öt órákor kinézett az ablakon. Fél hatra húzta fel a vekkert, de ez a nap valamivel fontosabb a többinél. Barátságosan, felhős idő volt, a szél a fák sörényét borzolta; még elázunk, gondolta, aztán felkelt, megborotválkozott, felöltözött, összeszedte a kulcsokat, és indult a garázsba. A motor első indításra ugrott. Kapcsolt, kigurult, bezárta az ajtót, és amíg elfogyott a tíz kilométer, mégegyszer átgondolta a várható eseményeket.

Tulajdonképpen nagyszerű dolog, hogy az egyesületük kapta a megyei döntő rendezési jogát. Ez is egyfajta elismerés. Pár éve még a Magyar Országos Horgász Szövetség megyei Intéző Bizottsága azon vitatkozott, felfüggeszse-e a Mezői Tanács Szakszervezeti Horgász Egyesületének működési jogát. Nem érkezett határidőre egyetlen jelentés sem, a tagok nem törődtek a szabályokkal, a tóban lévő állomány sebes. Feleletlen volt. Végül is megváltozott a vezetőség összetétele, az új emberek határtalan lelkesedéssel dolgoztak, a tavaszi megyei közgyűlésen pedig már nyilvános dicséretet kaptak a testülettől. Ennek a folytatása ez a verseny is...

A tó vizét szél fodrozta, az éjszakai eső nyomán nagy tö-

csák voltak az úton. A csárda melletti területen már gyűltek a kocsik, a csomagtartókból szedték elő a horgászok a négy-öt méteres teleszkópos botokat, tréfálkoztak egymással, latolgatták, van-e egyáltalán hal ebben a vízben.

A megyei intéző bizottság titkáranak kocsijából előkerültek a rajtszámok és a szektorokat jelző táblák, az üdvözlések után már nyalábolta is fel a horgászmester ezeket, és a halórral együtt mentek kijelölni a pályát.

"Az ifjúsági versenyzők kapták a legjobb szakaszt. Mind-egyiknek vízre nyúló kis állás jutott, amelyet társadalmi munkában az Eocén szocialista brigád épített, még tavaly. Ezen a részen horgásznak a legtöbben, sok etetőanyag kerül a vízbe, ezt a halak is „tudják”.

MEGNYITÓ BESZÉD: „Itt már mindenki nyertes, hiszen a selejtezőből továbbjutott három-három csapat bizonyított” — mondja többek között az IB-titkár. A vendéglátó egyesület elnöke felajánlja, hogy a verseny alatt fogott méretes nemes halak közül egyet hazavihet a szerencsés horgász. Azt hiszik a versenyzők ezzel, hogy valószínűleg nem esznek a pontyok Majkon.

Az egyik csapat nehezen helyezkedik el, összekeverték a szektorokat. A házigazdákból verbuvált szektorbírók első

megpróbáltatása: rendet kell teremteni, ami végül sikerül is.

Egy dudaszó, kezdődhet az etetés. Két dudaszó: rajt. A három női versenyző a legügyesebb. Egymás után emelik ki a halacskákat. Igaz, először csak naphalak jönnek. Majkon gilisztára és pondróra csak a mohó naphal kap, nem enged hozzáférni keszeget a csalihoz.

Tíz perc sem telik el, az egyik horgász a D-szektorban már pontyot fásaszt. A finom keszegezőkészség hajlik, feszül a damil. A sporttárs a partot védő sövényfal elé lép, óvatosan szakol. A potyka kilós körüli példány.

Szektoronként hallatszanak a rajtszámok, ami azt jelenti, hogy fogás van. A versenyző bemondja rajtszámát, a szektorbíró ennek alapján vezeti a jegyzőkönyvet.

Néha alábbhagy a szél, a megyei IB-titkár elégedett. „Jó kis verseny, szépen van hal és gyönyörű a környezet, kell ennél több?”

MÁSFÉL ÓRA UTÁN a szektorokat megcserélik, hogy egyenlőek legyenek az esélyek. A horgászok széles mosollyal viszik a zsákmányt.

Három óra elteltével kezdődik az értékelés. Összesen 1279 darab halat fogtak, ami 59 690 grammot nyom, azaz egyéni győztes öt pontot szákol. Végül az első helyen — 1974 óta

sorrendben negyedszer — a Tatabányai Józsefcséti horgászal végeztek. Második a Viscosa, harmadik Komárom, negyedik Lábatlan, ötödik Nagyigmánd, hatodik Esztergom csapata.

Az IB-tagok ugratják a helyi horgászmestert; nincsenek is itt olyan szép pontyok. Tíz perc türelmi időt kér és eltűnik a bokrok között egy bottal és merítő szákkal. Közben kiosztják a tárgyjutalmakat. Ki-ki kocsiba ül, hazaindul, hogy a vasárnapi ebédre ne maradjon le nagyon, néhányan Gál Kálmán sport-horgászati cikkeit mustrálják, s vesznek tőle egy-egy úszót, néhány horgot, damilt. Mások a csárdába térnek üdítőre, kávéra; értékelik az eseményeket.

Es alig múlik el a tíz perc, jön a helyi horgászmester, a merítőszákban pedig fél méternél hosszabb potyka tátog. Többet megdörzsölik a szemüket; ezt itt, ennyi idő alatt, hogy történt? A horgászmester szabadkozik; egész délelőtt a megyei versenyt „szolgált”, kólát hordott, halakat számlált, s mivel őt is várják ebédre, iparkodni kellett. A vízre hajló bokrok alatt pedig ott bújnak a szebb példányok, csak egy kis kenyérkocka kell előcsalogatásukra. Ilyen egyszerű a magvarázat.

A CSÁRDÁBAN LEMÉRIK A HALAT, öt kiló 50 deka. Most már nemcsak a délelőtti versenyzők elégedettek, hanem a horgászmester is büszke a nagy fogásra, ami bizonyára a véletlen műve volt, de az ugratásra mindenképpen csattanós válasz...

Wér Vilmos